

K Ü L Ö N F É L É K

Személyi hírek.

Változás az erdészeti főosztály vezetésében.

Április hó 11-én jelent meg a földművelésügyi minisztérium következő szövegű értesítése:

„M. kir. Földművelésügyi Miniszter. 1262/Eln. 1931. szám. Valamennyi fő- és ügyosztálynak, a számvevőségi igazgatónak, a számvevőség mind a négy csoportjának és a segédhivatali főigazgatónak.

Tudomásul közlöm, hogy Pfeiffer Gyula miniszteri főtanácsos előterjesztett kérelmére folyó évi április hó végével nyugalomba helyeztetvén, nevezettet folyó évi április hó végével a tényleges szolgálat alól felmentettem és folyóévi május hó 1-től kezdődően az I. főosztály főnöki teendőinek ellátásával Papp Béla miniszteri tanácsost bíztam meg, az I. főosztály ügyeinek felülvizsgálatát pedig közvetlen hatáskörömbe vontam.

Budapest, 1931. évi április hó 11-én.

Mayer s. k.”

Sajnálattal vesszük tudomásul Pfeiffer Gyula miniszteri főtanácsosnak az ügyek éléről történt távozását, mert hiszen részéről az utolsó időkben igen sok megértést tapasztaltunk úgy az egyesülettel, mint az erdőgazdaság érdekeivel szemben. Meggyőződésünk az, hogy ha az erdőszet élén töltött szolgálati idejének első hosszabb ciklusát nem kötötték volna annyira le a minisztériumtól nyert egyéb megbízások: ez a megértés az egyesület és a hivatalos körök között sokkal előbb állott volna helyre. Reméljük, hogy közismert agilitását továbbra is megőrizve, értékes munkásságával egyesületünk küzdelmeit a jövőben is támogatni fogja.

Örömmel üdvözljük a vezetői állásban Papp Béla miniszteri tanácsost, egyesületünk régi választmányi tagját, akinek kiváló szak-képzettsége, megértő, rokonszenves egyénisége biztosítéka annak, hogy a magyar erdőgazdaság ügyeinek irányítása jó kezekbe került. Reméljük, hogy teendőinek megszorodása, felelősségének súlyosbodása nem fogja őt akadályozni abban, hogy úgy, mint eddig, tevékeny részt vegyen egyesületünk életében, s az a belátás, amit a magán-gazdaság jogos érdekeivel szemben egész szolgálati ideje alatt tanúsított, biztos záloga annak, hogy az egyesület és a hivatalos adminisztráció között az utolsó évben létrejött közelebbi kapcsolat az ő értékes közreműködésével ki fog mélyülni s közös erővel fogjuk munkálni a magyar erdőgazdaság ügyeinek előbbrevitelét.

Amidőn lismételten üdvözljük őt a megérdemelt szép pozícióban, munkásságához sikert, eredményt és fáradozásaira Isten áldását kívánjuk.

A magyar királyi földművelésügyi miniszter előterjesztésére megengedem, hogy Pauer Jenő nyugalmazott főerdőtanácsosnak a közélet terén kifejtett buzgó működéséért elismerésem tudtul adassék.

Kelt Budapesten, 1931. évi március hó 3. napján.

*Horthy s. k.,
Mayer János s. k.*

A magyar királyi földművelésügyi miniszter előterjesztésére a magyar királyi bányamérnöki és erdőmérnöki főiskola rendes tanári létszámában Vági István főiskolai rendes tanárnak az V. fizetési osztály jellegét adományozom.

Kelt Budapesten, 1931. évi március hó 17. napján.

*Horthy s. k.,
Mayer János s. k.*

Halálozások. *Ditrói Puskás István* m. kir. erdőtanácsos, a kovásznai erdőgazdaság volt vezetője, 64 éves korában, hosszas betegség után, Budapesten, folyó évi március 25-én visszaadta martir-lelkét teremőjének.

Földi útja a nyugalmas jólét, a boldog családi élet, az örömteljes munka verőfényéből, az összeomlás után, fájdalmasan tövisre fordult. Felsőbb parancsra elszakított területen maradt s onnan a fogságbavetések, a meghurcoltatások, a halállal való szembenézések dacára csak akkor jött ki, amikor megélhetése teljesen megemésztette az ősi vagyont. Itt, a Csonkaország földjén, nyugalom helyett a legfájdalmasabb kálvária várt rá, mert jogos nyugdíját a földművelésügyi miniszter úr legélesebb közbelépése dacára sem tudta megkapni. Martír magyar lelkét szomorú földi útjáról magához emelte az Úr, de ott sem lesz nyugalma, míg fel nem ragyog a nap, amelyen szülőföldre felszabadul a rabságból.

A megboldogultat f. évi március hó 27-én a farkasréti temetőben helyezték örök nyugalomra, kartársai élénk részvéte mellett. *Piso S. Kornél* nyug. m. kir. főerdőtanácsos, aki legutóbb a lipótvárosi főerdőhivatalnál teljesített szolgálatot, f. évi április hó első napján, 82 éves korában, hosszú szenvedés után Budapesten meghalt.

Földi maradványait f. évi április hó 3-án, a farkasréti temetőben helyezték nyugalomra.

Béke hamvaikra!

Az erdőszet az országos mezőgazdasági kiállításon. Az Országos Magyar Gazdasági Egyesület 40-ik mezőgazdasági kiállításán hatalmas lendülettel bontakozott ki az a törhetetlen életerő, amivel a magyar kálvária talán most a legsötétebb golgotháján is biztató.

lelket melegítő, a magunkhoz való hitet acélozó ígérlet a boldogabb, a szebb jövő felé.

Norvég kiképzésű, kérges nyárgerendákból épült vonzó külsejű pavillonjában az erdészet is annak, a biztató küzdelemnek adta erőteljes tükrét, amely küzdelemmel az erdészet igyekszik orvosolni az ország legnagyobb, legtragikusabb és talán a legveszélyesebb sebet, amelyen át csonka testünkből mérhetlen milliók ömlenek a külföldre éppen halálos elenségeink gazdagítására.

Az értékes és ötletes elgondolással készített szemléltető rajzok egyike ezt a sebet döbbsentette a látogatók folyton hullámzó tömege elé.

Szinte megáll a jó magyar szívben az érverés, amikor ez a pompásul sikerült szemléltető rajz szinte a lélekbe égeti, hogy az 1927—1930-as években mi: a búzatermő ország 389.9 millió pengőt kaptunk a külföldre vitt búzánkért és 498 millió pengővel verejtékeztünk, éppen halálos ellenségeinknek, a javarészben a tőlünk elrabolt területekről behozott fáért.

Aki ezt a szemléltető rajzot jó magyar szívvel nézte meg, az szeretni, gyarapítani fogja az erdejét; ha nincs erdeje, hasznavehetetlen vagy hasznot alig hajtó földjén erdőt fog telepíteni s ha felelős honatya, felelős kormányférfiú, nem hagyhatja nyugton az az elszomorító keserűség, hogy ezen segíteni kell!

Hogyan?!

A szemléltető rajzzal szemben a sok beszédes modell közül szinte kiemelkedett dermesztő hatásával a Tarna völgyének elkopárosodott, terméketlen, sívár képe és mellette ránkmosolygott ugyanennek a területnek tenger áldozattal, tenger munkával megkötött, újra-telepített erdőkkel termékennyé tett, szinte felüdítő képe.

Az eddigi összeírások szerint a hegyes vidékeinken 56.768 kat. hold, az Alföldön pedig 213.588 kat. hold ilyen kopár területünk van és az Alföldön ezen felül még a legoptimistább szemmel becsülve is legkevesebb 400.000 kat. hold, — dr. Tuzson János, az Alföld termőerejének legkiválóbb szakértője szerint legalább egy millió kat. hold — olyan szíkes, mocsaras, vadvizes, zsombékos, hasznot alig hajtó rossz minőségű rét, legelő és szántó van, amelyeket csak erdőként lehet okszerűen hasznosítani.

Ha az 56.768 kat. hold hegyes vidéki, 213.588 kat. hold alföldi kopár területet és csak 400.000 kat. hold egyéb hasznavehetetlen, vagy hasznot alig hajtó alföldi területet beerdősítjük, ezek az új erdők mérhetlen hasznot fognak hajtani a körülfekvő mezőgazdasági földek termékenységének gyarapításával és fatermésük erőteljesen vissza fogja szorítani a külföldről behozott fa mennyiségét.

Az egész kiállítás úgyszólván ennek az erdősítésnek állt a szolgálatában.

A pavillon előtti csemetekert, a pavillon melletti alföldi tanya, a pavillon körül elhelyezett félgyártmányok, vasúti talpfák, kerítésoszlopok, dongák, kerékalkatrészek, szőlőkarók, különféle gazdasági eszközök és háztartási cikkek, amelyek mind azelőtt hasznavehetetlen alföldi homokos és szikes területekre telepített erdők fájából, főként az akácból és nyárból készültek, ügyesen csoportosított biztonságai voltak annak, hogy a fent kimutatott irdatlan, sívár területek milyen felbecsülhetetlen hasznot hajtanának, ha az áldozatkészség és lelkes odaadás visszavarázsolnák azokra a századok viharáiban tűzzel-vassal kiirtott, kigyilkolt erdőket.

A pavillonban ugyancsak az új erdők telepítésének kényszerítő voltát igazolta egy elmésen beállított modell, amelyen egy szalmával megrakott, meg egy trágyával megterhelt szekér jelképezte azt a szalma- és trágya-veszteséget, amit az Alföld népe fűtésre használ el és egy fával rakott kis taliga jelezte azt a femenyiséget, amellyel az eltűzelt szalmát pótolhatnánk.

A fásítás nagy előnyét mutatta egy fás és fátlan tanya viharutáni képe, amely előtt minden bizonnyal sok alföldi gazda tett fogadalmat, hogy fátlan tanyáját fával fogja megvédeni a vihar szézele ellen, fával fogja kedvesebbé, meghittebbé és hasznosabbá tenni az udvarát és tanyája környékét.

Nyárfából készült hálósobabútor Alföldünk egyik legkedveltebb fáját, mint bútorfát mutatta be és a fábiáni csemetekert modelljén a kiállítás látogatói azoknak a fészkeknek egyikét láthatták, ahol gondos erdészkezek az erdők fáinak csemetéit nevelik nagy odaadással és nagy szeretettel.

Egyik modellen az erdei fatermelés tárult elénk, másikon egy vasút melletti farakodó. Modell mutatta be az erdei szénégétést. Értékes gyűjteményben láthattuk az erdei fák magvait és az erdő legnagyobb ellenségét, az *Ocneria dispart*. Szemléltető képek és rajzok számoltak be az 1930. évi erdősítéseinkről és fatermeléseinkről, az utolsó ötévi fabehozatalunkról és az 1918—1930-as időszakban teljesített alföldi és kopárfásításaink eredményeiről.

A pavillon Pfeiffer Gyula miniszteri tanácsos tervei szerint épült, a kiállítás anyagának gondos, fáradságot és munkát nem kímélő elrendezése Cseleji József m. kir. erdőtanácsosnak és lelkes munkatársainak érdeme, akik nemcsak a kiállítás elrendezésének nehéz munkáját végezték el kifogástalanul, hanem a kiállítás egész tartama alatt a legnagyobb szolgálatkészséggel és örömmel magyarázták a pavillon látogatóinak a kiállítás anyagát és eleven erővel lelkesítették és buzdították gazdatestvéreinket a fásításra és új erdők telepítésére.

A kiállítás sikeréhez modelljeikkel, szemléltető rajzaikkal és egyéb kiállítási anyaggal hozzájárultak a m. kir. erdőigazgatóságok, gróf Erdődy Sándor jánosházai uradalma, báró Inkey Pál, a Kerka-

völgyi Faipari Rt., gróf Nemes Móric ligeti uradalma és a lelkes erdőmérnökök egész sora.

Erdőbirtokost, erdőmérnököt, alerdészt, akiknek részük volt ebben a szép és tanulságos kiállításban, egytől-egyig ugyanaz az érzés: az erdő szeretete fogta el és a legszebb jutalmuk az lesz, ha az Alföld- és kopárfásítás megfoghatatlan módon megfeneklett ügye új lendületet vesz s a magyar életerő nemcsak enyhíteni fogja, hanem acélos akarással teljesen eltünteti azt a fájdalmas sebet, amelyen most verejtékes munkán szerzett aranyaink a fáért ömlenek külföldre.

vitéz Szilágyi-Ilosvay Lajos.

A „Mi nótáink!” Még körülbelül négy évvel ezelőtt bocsátottunk ki először előjegyzési íveket a „Mi nótáink”, selmeci főiskolás nótásfüzet megrendeléséhez. Akkor azonban, sajnos, nem tudtunk kiadót találni ennek az igazán értékes és különösképpen nekünk bányászoknak, erdészeknek szívünkhöz nőtt nóták gyűjteményéhez. Most egy éve sikerült, hosszas tárgyalás után, egy soproni nyomdatulajdonossal olyan megállapodásra jutnunk, hogy 700—800 előjegyző esetén vállalná a nótásfüzet kiadását. Ekkor bocsátottunk ki újabb előjegyző íveket. Sajnos, az eredmény 441 előjegyzővel zárult. Ezzel a mi általunk is annyira óhajtott „Mi nótáink” ének-, zongoraszólamú, német és magyar szövegű, albumalakú kiadása egyelőre holtpontra jutott. Az elkészített kézirat várja a jobb jövőt, amikor majd sikerül a „Mi nótáink”-at neki megfelelő alakban, öreg Veteranissimusaink rendelkezésére bocsátani.

Szíves előjegyzőink tájékoztatása céljából közöljük a kiadáshoz szükséges pénzüsszeg nagyságát, melyet nagyon emel a kották kliséje. Az összeg 16.000 pengő.

Még 1928 folyamán tizenhárom előjegyző volt szíves a nótásfüzet akkori tervezett árát megküldeni. Most azonban, hogy egyelőre le kellett mondanunk a kiadásról, a beküldött összegeket jogos tulajdonosaiknak visszaküldtük.

De nem hagyhatjuk magunkat, fiatalokat, valamiféle nótás-könyv nélkül. Éppen ezért elhatároztuk, hogy szöveggönyvet adunk ki, mely 80 nóta szövegét tartalmazza a nóták összes szakaszaival, német és magyar szöveggel, zsebben hordható alakban, vászonkötésben. Ezt a kiadást már most, ennek a cikknek a szerkesztőségbe való beküldése alkalmával nyomják, úgy, hogy a husvét utáni első héten közkézre bocsátjuk. Erre nekünk feltétlenül szükségünk van, mert a fiatalabb bajtársaink, balekjaink, szöveg nélkül, szeretett selmeci nótáinkat bizony nehezen tudják megtanulni.

Amennyiben valaki, kedves ultra supra Veteranissimusaink közül, ilyen alakban megjelenő „Mi nótáink” szöveggönyvet óhajtana beszerezni, kérjük, tudassa azt velünk, mely kérésnek a legszívesebb örömmel teszünk eleget.

A tervezett és sajnós, nem sikerült nagy „Mi nótáink” kotta-füzet szíves előjegyzőitől elnézést kérünk a hosszú várakoztatásért, azonban nem akartunk semmiféle értesítést küldeni addig, míg nótáskönyvünk kiadása, legcsekélyebb mértékben is, remény-nyel nem kecsegtetett.

Sopron, 1931 március hó.

Jó szerencsét! Üdv az erdésznek!

A m. kir. Bányamérnöki és Erdőmérnöki Főiskolai Ifjúsági Kör Elnöksége.

Meghívó a Német Erdészeti Egyesületnek Wien-ben tartandó ülésére (1931. évi augusztus hó 30-tól szeptember hó 7-ig). A Német Erdészeti Egyesület rendes évi nagy közgyűlését a folyó évben augusztus hó 30-tól szeptember hó 7-ig Wienben tartja meg, amelyen a legnagyobb valószínűség szerint 1000-nél több német és külföldi erdészeti szakember fog résztvenni. Az első 3 napon erdészeti előadásokat fognak tartani, ezeket pedig Ausztriának és Bajorországnak erdőművelési szempontból legfontosabb részeibe vezetendő erdészeti kirándulások követik. Különösen érdeklődésre tarthat számot az erdőgazdasági műszaki választmány által szeptember 2-án rendezendő bemutató, amelyen a favágás, faszállítás, talajművelés és a rovarkárok elleni védekezés legújabb erdészeti gépei és szereai kerülnek kiállításra.

Mint minden évben, úgy ez évben is örömeire szolgálna, ha a Német Erdészeti Egyesület külföldi vendégeket is üdvözölhetne, mert épp az ily üléseken adódik a legjobb alkalom értékes szak és személyi összeköttetések összehozatalára. Közlebbi tájékoztatást ad a Német Erdészeti Egyesületnek külföldi ügyekkel foglalkozó választmánya (Berlin S. W. 11., Dessauerstrasse 26., III. em.), amelytől az ülés lefolyásáról kiadásra kerülő közlemények is megrendelhetők lesznek.

A Wiener Allgemeine Forst- und Jagd-Zeitung 1931. évi március hó 13-i számából. *Németország.* A lipcsei vásáron jelenleg az érdeklődés központjában áll a különleges látványosságot képező „Fa”-kiállítás, melyet a német erdőgazdasági tanács a német ácsmesterek szövetségével karöltve több fakereskedelmi és fűrészvállalat támogatásával „Építsetek német fával” jelszó alatt rendezett.

Az egybehangzó tudósítások szerint a vásár szempontjából különös figyelmet érdemel a helyesen tervezett kiállítás, amely 1600 árucsoportban 9000 cég gyártmányait mutatja be.

A fa felhasználásának és feldolgozásának szemléltethetővé tétele érdekében anyagi és térfigati szempontból bizonyos korlátozásokat tartottak be. Különleges erdészeti szakkérdéseket sem érintettek. Az erdő- és fagazdaság nehéz helyzetére való utalást ugyancsak elkerülték.

Az érthetően megszerkesztett grafikus ábrák és erdei fényképfelvételek felvilágosítják a látogatókat az erdők növekedéséről és fejlődéséről, a talaj használatáról, az erdőterületek nagyságáról, az egyes fánemek elterjedéséről, a haszonfának mint nyersterménynek értékéről és ennek az értéknek arról a növekedéséről, amely a készáruig való feldolgozás egyes fokozatainak bekövetkezik. A fának a magas- és mélyépítészetben, valamint a barak és favázas építészetben stb.-ben való valamennyi felhasználási módját rajzokban, mintákban és kész épületekben mutatták be, a talpfa- és rétegelt falemezipar teljesítményeit pedig igen szemléltetően tárták elő. A kiállítási termek *padlói tölgy, bükk és erdei fenyő parkettából készültek*. A fával való építkezés legkiválóbb teljesítményeként a híres hildesheimi csontfaragóház homlokzatát mutatták be, amely a szerkezet célszerűségét és architektonikus szépségét tekintve, a legtökéletesebbet nyújtja.

„Az építkezésekhez és ipari feldolgozásokhoz használjatok német fát”, valamint „a fának mint ipari anyagnak és fával való kísérletezésnek jelentősége a mai technikában” című képes röpiratokat a látogatók között ingyen osztogatták.

Az a körülmény, hogy ez a kiállítás a német építészeti kiállításokon teljes egészében helyet talál, a fának folytonos terjesztését jelenti és a fával való építkezés előnyeit a lakályosság és olcsóság szempontjából állandóan szemlélteti.

A Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület rendes közgyűlése. A Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület folyó évi február hó 14-én délelőtt 11 órai, illetőleg délután 4 órai kezdettel rendes választmányi ülést s illetve rendes közgyűlést tartott Győrött, a Royal-szállodának ezen célra rendelkezésre bocsátott helyiségeiben, amelyeken a tagok szép számban jelentek meg.

Első alelnök megnyitván az ülést, illetve közgyűlést, üdvözölte a m. kir. földmívelésügyi minisztérium képviselőjében megjelent Irinyi Aurél m. kir. főerdőtanácsos, továbbá az Országos Erdészeti Egyesületet képviselő Roth Gyula főiskolai tanár urat.

A választmányi ülés, illetve a közgyűlés az elnöki megnyitók és a vonatkozó jegyzőkönyvek felolvasása után felvette a jelentkező új tagokat, megválasztotta, illetve kiegészítette a választmányi és a számvizsgáló bizottságot, minek eredményéhez képest titkár bejelentette, hogy az Egyesületnek 22 alapító és 192 rendes tagja van.

A titkár évi jelentése után letárgyaltattott az 1930. évi zárszámadás és az 1931. évi költségelőirányzat, amiket a közgyűlés magáévá tévén, egyéb, az Egyesület beléletét érintő ügyeken kívül tárgyalás alá vette az Országos Erdészeti Egyesületnek a Csonkaországban jelenleg működő erdészeti egyesületek együttműködé-

sére vonatkozó javaslatát, majd Roth Gyula tagtársnak a Soproni Bányamérnöki és Erdő-mérnöki Főiskola doktorrá avatási, magántanári habilitáció és az egyes fakultásokra vonatkozó indítványát.

A közgyűlést este 8 órai kezdettel a Royal-szálló gobelintermében társasvacsora követte, amelyen a tagtársak nagyrésze hozzátartozóikkal jelent meg.

Az Országos Gazdasági Munkáspénztárnak az O. E. E.-hez intézett Eln. 17/1/1931. számú átirata az erdei munkások balesetbiztosítása ügyében.

Tekintetes Országos Erdészeti Egyesület, Budapest.

Erdei munkások balesete kapcsán több ízben megállapítást nyert, hogy a magánosok erdőgazdaságainak vezetői az erdei munkások balesetbiztosítására vonatkozó jogszabályokat nem ismerik kellőképpen.

Gyakran jelentenek be ugyanis gazdasági cselédek módjára oly erdei munkásokat, akik rész- vagy szakmánybér mellett alkalmaztattak.

Erre való tekintettel felkérjük a tekintetes Egyesületet, hogy amennyiben módjában áll, szíveskedjék az érdekelt erdőgazdaságokat az alábbiakra nézve tájékoztatni.

Az erdei munkások közül kötelező biztosítás alá csak azok esnek, akik az 1907:XLV. t.-c. 1. szakasza értelmében a gazdasági cselédek módjára, tehát legalább egy hónapot betöltő időre előre meghatározott összegű bérért, személyes és folytonos szolgálat kötelezettsége mellett, szerződnek.

Azok az erdei munkások tehát, akik bérüket szakmányban, tehát nem az általuk e munkában töltött idő, hanem az általuk kitermelt famennyiség bizonyos hányadéért vagy beültetett erdőterület arányában kapják, gazdasági cselédeknek semmi esetre sem tekinthetők.

Ezeket tehát a gazdasági cselédek módjára biztosítani nem lehet, hanem, amennyiben a munkaadó őket baleset esetére biztosítani kívánja, úgy a pénztár rendkívüli tagjaiul kell őket bejelentenie és utánuk fejenként évi egy pengő 44 fillér rendkívüli tagsági díjat kell a pénztár 8550. sz. csekkszámlájára befizetni.

A kötelező biztosítás alá eső erdei munkavállalókat pedig a községi előljárásnál vezetett összeírási és kivetési lajstromba kell felvételni és utánuk fejenként egy pengő 44 fillér (illetőleg, ha 7 hónapnál rövidebb időre szerződtek, egy pengő 20 fillér) hozzájárulási díjat kell fizetni.

Budapest, 1931 március 6.

Balogh
h. államtitkár,
ügyvezető-igazgató.

A Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesületének közgyűlése. A Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesülete február hó 16-án délelőtt 10 órakor tartotta meg téli rendes közgyűlését a miskolci Kereskedelmi és Iparkamara kistermében, báró Waldbott Kelemen elnökle s a tagok szépszámú részvétele mellett.

Elnök megnyitóbeszédében — mely a „Magyar Erdőgazdá”-ban egész terjedelmében megjelent — reámutat az egyesület életében tapasztalható pillanatnyi hanyatlásra, ennek okaira s kifejti, hogy ez a tartózkodás és pangás országos jelenség, s nem ok arra, hogy az egyesület értékes munkáját — melynek a háborút követő években oly sok és nagy eredménye volt — beszüntesse. Valószínű, hogy a közeli jövőben — országos jellegű erdőgazdasági kérdésekben ennek az egyesületnek ismét jelentős szerep fog jutni. Addig is az O. E. E. szépen megindult tevékenységének, akcióinak hathatós támogatását tartja legfontosabb feladatának. Így elsősorban foglalkoznia kell az egyesületnek a M. Á. V. tarifakedvezményével, s ezzel kapcsolatban a magyar fa értékesítésének kérdésével. Ugyancsak foglalkoznia kell az Alföldfásítás egyre égetőbbé váló problémájával. Meg kell sürgetnie az új erdőtörvényjavaslat mielőbbi letárgyalását, mely már több, mint egy éve lenne aktuális.

A közgyűlés ezután reátért tulajdonképpeni tárgysorozatára.

A legutóbbi közgyűlés jegyzőkönyvének felolvasása és hitelesítése után az ügyvezető alelnök, titkár és pénztáros tették meg jelentésüket. Ügyvezető jelentéséből kiemeljük a M. Á. V. tarifakedvezményével kapcsolatban, a belföldi tűzifa fogyasztásával összefüggésben tett előterjesztéseit, mely kérdésekben az egyesület az O. E. E. akcióihoz való csatlakozás mellett határozott, nevezetesen a keverési rendelet sürgős szükségességét mondotta ki. Ugyancsak szükségesnek látja az egyesület az erdőbirtokosok megfelelő szervezkedését s egy központi irodának felállítását, mely az eladásokban segítségükre lenne.

Ezután a közgyűlés az O. E. E.-nek az egyesület elnökségéhez intézett átiratával foglalkozott, az egyesületek együttműködését illetőleg. Ezen együttműködés biztosítására egy delegált kiküldése válik szükségessé, mire a közgyűlés Onczay László ügyvezető alelnököt kérte fel. Foglalkozott a közgyűlés a Felsődunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesület beadványával, a belföldi tűzifa értékesítésével kapcsolatban. Ezen beadvány 2. pontja, mely a bükk tűzifának a forgalomból való teljes kizárását javasolja, az egyesületre nézve sérelmes, miután körzetében, a Bükk és Eperjes-Tokaji hegységekben igen kiterjedt bükk erdőségek vannak, hol évente jelentős mennyiségű bükk tűzifa kerül kitermelésre. A közgyűlés oda határozott, hogy e kérdésben az O. E. E. sokkal objektívebb álláspontjához csatlakozik, s erről a Felső-

dunántúli Erdészeti Egyesületet megfelelő formában értesíti. Elhatározta a közgyűlés, hogy tiltakozását fogja kifejezni az egyesület a M. Á. V. talpfa-verseny tárgyalásainál folytatott eljárással szemben, hol oly utólagos alkudozások történnek, melyek semmiképpen sem egyeztethetők össze az erdőbirtokosság nehéz anyagi helyzetével, de a közszállítási szabállyal sem.

Ezután a közgyűlés az egyesület beléleti ügyeit és eseményeit tárgyalta, majd megállapodott abban, hogy a lemondott alelnök, titkár, valamint az automatikusan kiváló választmányi tagok helyébe új tisztikar választása a nyári közgyűlés alkalmával fog megtörténni.

Végül a közgyűlés a beérkezett indítványokat tárgyalta le, nevezetesen báró Waldbott Kelemen három indítványát, melyek közül az első a Főiskola kérdésével, a második az Alföldfásítás problémájával, a harmadik pedig az egyesület nyári tanulmányi útjának helyével és időpontjával foglalkozik. A közgyűlés elhatározta, hogy a Főiskola autonómiája mellett foglal állást, az Alföldfásítást illetőleg csatlakozik az O. E. E. akciójához, nyári tanulmányútjának helyéül pedig az Alföld erdőkéltúráinak megtekintését fogadta el.

A közgyűlést a Korona-szálló éttermében meghitt hangulatú társasbéd követte.

Az oroszok favágói. (Közlemény a „Pesti Hirlap” 1931 ápr. 2-iki számából.) Amióta az orosz fa-dumping megkezdődött, gyakran hallatszott, hogy az orosz fatermelés rabszolgamunka eredménye és az Egyesült-Államok éppen erre hivatkozva zárták el a határt az orosz fa elől. Ez a fatermelés a többi közt a murmanszki erdőségekben is folyik és most egy ember, aki az ottani koncentrációs táborból, a finn határon át, szerencsésen meg tudott szökni, a favágásra kényszerített foglyok sorsáról a Posl.-Novosti hasábjain a következő részleteket mondja el: Libériában a rabszolgát eteti és gondozza a gazdája, hogy el ne veszítse a rabszolgára fordított költséget. Mi azonban nem kerülünk a szovjetnek semmibe. Ha az egyik száműzött összerogy, a cseksizta azonnal másikat állít a helyére. Hiszen, ha a szállítás könnyebb volna, még több fogoly jönne ide. Ha új szállítmány érkezik, ennek érdekében semmiféle előzetes gondoskodás nem történik; csak az első munkanap befejezése után kell a száműzötteknek maguknak fészert építeniök. Amíg ez elkészül, addig, ha havazik, esik vagy vihar van, a szabadban kell az éjjelt eltölteniök. Ilyenkor valami fatörzshöz, vagy egymáshoz támaszkodnak. A fészert mintegy négyszáz fogoly zsúfolásig megtölti, mert csak az egymáshozpréseltség ad olyan meleget, amely a nappali munkában átnedvesedett ruhát annyira-amennyire megszáritja. De még mielőtt virrad, elhangzik a trombitajel. Mindenki körülbelül egy font burgonyát, egy kis darab kenyeret és egy he-

ringet kap, azután harmincas csoportokban (négy fogolyra egy őr jut) munkába kell menni. Beszélgetni nem szabad. Mindenik csoport egyetemlegesen felelős, ha a csoportból valaki megszökik. Az emberek oly rohamosan elgyöngülnek, hogy gyakran nem tudnak elég jókor elugrani a lezuhanó fa elől. A halottakat rögtön eltemetik — és megy a munka tovább. A havi bér öt rubel, aminek fejében négy heringet és két csomagocska dohányt adnak. Aki megszökik, azt kutyával üldözik, visszamaradt csoportjának embereit pedig körülzárják, bilincsbeverik és kínzással vallomást csikarnak ki belőlük. A szökevényt, ha elfogják, agyonlövik. Éjjelre harapós kutyákat bocsátanak szabadon és a tábort géppuskákkal és fényezőrákkal felszerelt fatornyokról figyelik. És mégis elég gyakori a szökés megkísérlése, különösen augusztus—október hónapokban, a sűrű esőzések és sötét éjszakák védelme alatt. Levezetés a külvilággal tilos. A rokonok nem is sejthetik, hová lettek hazulról elcipelt szerencsétlen hozzátartozóik.

36. kimutatás a m. kir. bányamérnöki és erdőmérnöki főiskolai Segélyző Egylet alaptökéjének gyarapítására 1930 december 21-től 1931 március 31-ig az erdészeti társadalom részéről befizetett adományokról. Adományokat küldtek: Béky Albert 4, vitéz Fejes József 3, Füstös Zoltán 4, Gloser Dezső 2, Hinfner György 10, Jankovits Rezső 3, Katona István 5, vitéz Kiss Lajos 2, Kósa Gyula 6, Kovássy Kálmán 4, Maróthy Emil 4, Nagy László erdőtan. Eger 10, szederjei Ostadál Jenő 6, Schudich Nándor 10, Spettmann János 10, Surjánszky Kálmán 15, Szecskay Dezső 10, dr. Sziogyártó József 4.80, vitéz Tóth Jenő püsp. urad. erdőmérnök, Szany 20, Velics Gyula 6, Zsák Lajos 10 pengőt.

A jelen kimutatás szerint befolyt összeg 148.80 pengő, amelyhez hozzáadva a már előzőleg kimutatott befizetések összegét, a gyűjtés eddigi eredménye 9690.04 pengő.

A Segélyző Egylet csekkszámájának száma: 57936.

Sopron, 1931 március 31.

Széki János,
főisk. tanár,
a Segélyző Egylet elnöke.

Az Erdészeti Szállító Berendezések II. kötete. A közeli napokban jelenik meg az Erdészeti Szállító Berendezések II. kötete könyvnyomatban, Sopronban. Kb. 20 ív terjedelemben, a szükséges ábrákkal, amely rész a vasúti felépítményt, a különleges vasutakat, drótkötélpályákat és függelékül az engedélyezés és a kisajátítás szabályait tárgyalja.

A kötet csak annyi példányban jelenik meg, amennyi a megrendelők száma lesz és az ára az I. kötet ára körül fog mozogni a megrendelők számához képest.

Ezúton is felhívjuk lapunk olvasóinak szíves figyelmét a kér-

déses munkára azzal, hogy megrendelésüket lehetőleg sürgősen szíveskedjenek Modrovich Ferenc főiskolai tanár úr címére (Sopron, Főiskola) beküldeni, mert a munka későbbi sokszorosításáról aligha lehet gondoskodni, annál is inkább, mert a munkát az illető tanár úr, mint előadásairól készült kéziratot, adja ki.

Helyreigazítás: Az Erdészeti Lapok folyó évi III. füzetében az alant felsorolt sajtóhibák fordultak elő, amelyeket, a t. olvasóink szíves elnézését kérve, megfelelően helyreigazítunk.

Kiss Ferenc „Az Alföldfásítás gyakorlati kérdéséhez” című cikkben 222. oldal alulról 12-ik sorban 15.6 helyett 15.6 ;
226. oldal alulról 9-ik sorban 1.5 helyett 1.5^m;
272. oldal alulról 9-ik sorban „az akác nem azon fák közé tartozik” helyett „az akác azon fák közé tartozik”.

Kálai Árpád „Erdőgazdasági munkásbiztosítás” című cikkben: 267. oldal alulról a 11-ik sorban „minden munka, beleértve az erdei félgyártmányokkal végzett munkákat is” helyett „minden munka *őstermelői munka*, beleértve az erdei félgyártmányokkal végzett munkákat is”.
